

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Книга Мормона— божественне послання

В усі часи люди потребували наставників і засобів, завдяки яким вони могли пізнавати волю Бога. З Біблії ми дізнаємось, як давній пророк Амос навчав: “Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї своїм рабам пророкам” (Амос 3:7). Амос також пророкував: “Ось дні настають,—говорить Господь Бог,—і голод пошлю Я на землю,—не голод на хліб, і не спрагу на воду, але спрагу почути Господні слова!” (Амос 8:11).

На жаль, первинний текст Біблії не зберігся. З часом, в результаті численних перекладів з давньоєврейської, арамейської та грецької мов на латинську, староруську та інші мови, текст зазнав певних змін. Про це говориться у восьмому Уложенні віри Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів: “Ми віримо, що Біблія—слово Боже настільки, наскільки правильно її перекладено; ми також віримо, що Книга

Мормона—це слово Боже”. Таким чином, даруючи нам Книгу Мормона, Небесний Батько явив нам повноту євангелії. У книзі Єзекїїля ми знаходимо пророцтво про це: “І було мені слово Господнє таке: “А ти, сину людський, візьми собі один кусок дерева, і напиши на ньому: “Юді та синам Ізраїля, його друзям”. І візьми ще один кусок дерева, і напиши на ньому: “Йосипові дерево Єфрема та всьому домові Ізраїля, друзям його”. І зблизь їх собі одне до одного на один кусок дерева,—і вони стануть за одне в твоїй руці!” (Єзекїїль 37:15–17).

У Книзі Мормона пророк Легій свідчить: “І так пророкував Йосип, кажучи: “Тож знайте, провидця того Господь благословить; а ти, хто прагне знищити його, зазнають поразки; тому що це обіцяння, яке я одержав від Господа, про плід моїх стегон, здійсниться. Знайте, я впевнений у здійсненні цього обіцяння; І назвуть його моїм ім’ям; і буде воно таким самим, як ім’я його батька. І буде він схожий на мене; бо те, що Господь зробить його руками, силою Господа приведе мій народ до спасіння” (2 Нефій 3:14–15). Президент Джеймс Е. Фауст навчав: “Джозеф Сміт і Книга Мормона відіграють центральну роль в роботі Господа Ісуса Христа в останні дні” (“Joseph Smith and the Book of Mormon”, *Liahona*, February 1996).

Яким великим благословенням є чути свідчення про істинність Книги Мормона від пророків і провидців

Старійшина Юрій
Гушин, територіальний
сімдесятник

у наші дні! Які приголомшливі свідчення про Книгу Мормона ми чуємо від наших братів і сестер, коли вони розповідають про те, як ця книга змінила їхнє життя, принесла спокій і благополуччя у їхні сім’ї! Свідчення дітей про істинність Книги Мормона викликають особливо трепетні почуття. Вони—наше майбутнє, тому їхній духовний пошук і духовні відкриття є такими цінними для нас.

Деколи люди не відразу ж отримують відповідь на свої молитви про істинність Книги Мормона. Вона приходить до кожного у свій час. Іноді на це потрібні роки. Так, наприклад, матері моєї дружини знадобилося п’ятнадцять років, щоб вона, нарешті, відчула, що це послання від Бога. І тепер Книга Мормона стала її настільною книгою. Однак я з упевненістю можу сказати, що кожен, хто з молитвою вивчає Книгу Мормона, може отримати відповідь, яка свідчитиме про її божественність (див. Мороній 10:4–5).

Минуло більше двадцяти років з того часу, як ми з дружиною приєдналися до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Для мене першим свідченням про істинність Церкви стала Книга Мормона. Мені подобається вивчати її, оскільки вона дійсно зміцнює віру, дає надію, навчає любити і наближає нас до Господа Ісуса Христа. “І ті, хто отримають її з вірою і чинитимуть праведність, отримають вінець вічного життя” (УЗ 20:14). ■

Проект служіння “Руки допомоги мормонів”

Катерина Сердюк, Київський Український кіл

Спеціаліст зі зв'язків з громадськістю

31 жовтня 2015 р. в Сирецькому парку Києва відбулося служіння за програмою “Руки допомоги мормонів”.

Приблизно 90 членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів з десяти приходів прийшли послужити своєму місту. Вони збирали опале листя й вантажили сміття на трактор. Таке служіння членів Церкви стало вже традиційним. Брати і сестри не тільки прибирають у парку, але й приводять до ладу клумби, саджають квіти й дерева. Це чудова можливість виявити свою любов до рідної землі, а також прищепити її підростаючому поколінню, оскільки багато членів Церкви зазвичай приходять служити сім'ями, разом з дітьми. Таким чином вони навчаються наслідувати приклад служіння Ісуса Христа.

Маленька помічниця

Ось кілька відгуків учасників того служіння.

Юлія Добровольська, яка була на цьому заході з чоловіком та

двома дітьми, сказала: “Служіння допомагає мені створити чудовий настрій, дає позитивний заряд”. Лариса Жеваго на запитання, чому вона бере участь у служінні, відповіла: “Мені хотілося б, щоб моє місто стало чистішим. Як кажуть: “Коли чисто в домі, то й душа чиста”. Марина Куцевич зауважила, що подібне служіння потрібне Богу й оточуючим людям. “Воно потрібне й нам,— додала вона,— я сильніше відчуваю Духа завдяки таким добрим справам, вони духовно надихають мене”.

Майстер дільниці Сирецького парку І. В. Мороз висловила вдячність членам Церкви за участь у прибиранні парку. “Ми раді нашій співпраці,— сказала вона,— і хотіли б продовжувати її на довготривалій основі”. ■

Учасники служіння

Людмила і Катерина Сичови

Виступ ансамблю блок-флейтистів "Флауто Дольче"

Музичний фестиваль

Катерина Сердюк, Київський Український кіл

Спеціаліст зі зв'язків з громадськістю

Пектораль—це давній символ української землі, який також став символом музичного фестивалю "Музична пектораль", організованого членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Він відбувся у листопаді 2015 р. в Українському домі в Києві

Як і скифська пектораль, що поєднує різноманітні сюжети, ювелірні техніки, орнаменти, так і "Музична пектораль" об'єднала багато музичних жанрів і музику різних епох. Музика початку XVI століття, західноєвропейська класична музика, твори сучасних українських композиторів, джаз, народні мелодії—такою була жанрова палітра цієї події.

Музика—важлива складова богослужіння в Церкві. Вона займає значне місце і в повсякденному житті членів Церкви. У фестивалі взяли участь члени Церкви, які є професійними виконавцями, а також аматори. Серед учасників були не тільки кияни, але й артисти з Харкова та Рівного. Своїми музичними талантами поділилися місіонери Церкви, як молоді, так і літні. На фестивалі було багато гостей.

За словами Людмили Філіпович, завідувачої відділом історії релігії і

практичного релігієзнавства Відділу релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України, яка була присутня на концерті, музика є сферою, зрозумілою для всіх людей будь-якого віросповідання. Вона зазначила, що мормонам притаманна висока музична культура й подібні фестивалі сприяють консолідації суспільства, а оскільки музика не потребує перекладу, вона зрозуміла всім людям з різними поглядами. На думку Анатолія Колодного, керівника Відділу релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України, було б добре, якби подібні заходи стали проводитися на міжконфесійній основі.

На фестивалі були представники телевізійного каналу Аллат-Ра, яких дуже зацікавив формат цього заходу. Цей телевізійний канал планує підготувати спеціальний

репортаж, присвячений проведеному концерту.

Подібний фестиваль вже проводився в 2013 р., і тепер організатори планують проводити його щорічно.

Ненсі Трайтал, дружина президента Київського Українського храму, високо оцінила концерт і сказала: "Ми насолоджувалися кожним номером! Нас вразили яскраві таланти членів Церкви в Україні. Хотілося б, щоб такі концерти проводилися частіше". Кирило Похилько, президент Київського Українського колу, зазначив, що в нього залишилось незабутнє враження від побаченого й почутого: "Які таланти! Цікаво було спостерігати за дітьми, які прийшли на цей святковий концерт. Вони аплодували музикантам стоячи, що вказувало на їхній чудовий настрій та прекрасні враження". ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Джерело щастя

Кирило Похилько

Президент Київського Українського колу

Наша рішучість у самовдосконаленні може стати величезним благословенням і для нас самих, і для оточуючих. Однак зосередитися на ньому нам часом заважає підвищений інтерес до проблем інших

людей. Президент Дітер Ф. Ухтдорф одного разу розповів таку історію:

"Колись жив один чоловік, який любляв вечірні прогулянки навколо свого кварталу. Йому особливо хотілося пройти повз будинок сусіда. Той сусід підтримував свій газон в досконалому стані: квіточки завжди квітнуть, дерева здорові й тіністі. Було очевидним, що сусід докладав усіх зусиль, аби його газон

був чудовим. Але одного дня, коли цей чоловік проходив повз будинок свого сусіда, він помітив серед цього чудового газону поодинокий бур'ян—величезну жовту кульбабу.

Вона була там настільки недоречною, що це здивувало його. Чому сусід її не вирвав? Хіба він її не побачив? Хіба він не знає, що кульбаба може розпорошити насіння і тоді вкоріняться ще десятки бур'янів? Ця поодинока кульбаба надзвичайно занепокоїла його і він прагнув щось з нею зробити. Чи не слід сусіду просто її висмикнути? Або обприскати гербіцидом? Можливо, він може й сам таємно прибрати її під покровом ночі. Ці думки повністю заповнили його розум, коли він йшов до свого дому. Він увійшов у свій будинок, навіть не кинувши оком на власний газон перед домом, рясно усіяний сотнями жовтих кульбаб” (“Чи не я то, о Господи?”, *Ліягона*, лист. 2014, с. 56).

З цього прикладу видно, що легше помітити помилки й недоліки інших, ніж свої. А Сатана не дрімає й підштовхує людей до легких, але неправильних кроків: покритикувати когось, засудити, позаздрити, образитися. ... У книзі 2 Нефій 2:18 ми читаємо: “І через те, що він упав з небес і став нещасним навіки, він прагнув також нещастя для всього людства”. Отже, він прагне зробити нас нещасними. І він досягає успіху, якщо ми починаємо говорити погано про інших. Роблячи так, ми самі стаємо нещасними.

Якось один церковний провідник отримав від члена Церкви листа приблизно такого змісту: “У мене є проблема. Я знаю, що час від часу

люди говорять погано про мене й мою сім'ю, хоч, як нам з чоловіком здається, ми докладаємо достатньо зусиль, щоб бути хорошими членами Церкви. Ми стараємося робити все, про що нас просять у приході, і стараємося виконувати все, про що нас просить Господь. Але люди продовжують обговорювати нас і кажуть про нас багато неправди. Вони судять про дуже особисте. Я не розумію, навіщо вони це роблять. У нас все частіше виникає бажання не піти у приход і залишитися вдома, бо нам прикро. Що нам робити?”

Тема людського поголосу, пересудів і пліток не є проблемою тільки нашого часу. Апостол Яків доклав багато зусиль, як про це написано у посланні Якова у третьому розділі, щоб пояснити важливість самоконтролю в цьому питанні. Він пише: “Коли хто не помиляється в слові, то це муж досконалий, спроможний приборкувати й усе тіло” (Якова 3:2). Нехай же кожний поставить собі за мету прагнути такої досконалості. Нам потрібно навчитися не говорити про інших людей погано, не обговорювати й не осуджувати їх, не слухати, коли хтось це робить. Варто зосередитися на подоланні своїх промахів, слабкостей і недоліків. Нам слід зрозуміти, що ми втрачаємо Дух, довіру Бога й людей, якщо дозволяємо собі погано відгукуватися про когось. А якщо ми образилися через чийсь розмови, то згадаймо слова настанови від президента Бойда К. Пекера: “Пробачте, забудьте і відпустіть” (“Скеровані Святим Духом”, *Ліягона*, квітень 2011).

Я вірю: якщо ми будемо вибирати цей шлях, то знайдемо джерело щастя. ■

Господь допомагає нам жити в радості

Єва Кохан, Львівська Українська
місія, Ужгородська філія

Я вирішила охреститися в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів пару років тому. Мій вік, а мені вже далеко за шістдесят, на заваді мені в цьому не став. У моєму житті Бог був завжди, і в думках я часто зверталася до Нього. Пам'ятаю свої дитячі враження від Різдва Христового—цього свята чудес, коли відчувається благоговіння й особливий настрій. У моїй пам'яті живе нічне небо, блиск зірок і якась таємниця: де ж Той Ісус, про Якого розповідають бабуся і мама?

Єва Кохан

Після зустрічі з місіонерами я зрозуміла, що таке віра в Ісуса Христа, і побачила, як вона може змінити моє життя. Щоб мені духовно зцілитися, щоб позбутися проблем, яких набралось за прожиті роки, я стала звертатися з молитвами до Господа, бо повірила, що Він—єдиний, на Кого я можу надіятися й поклатися у всьому. Він ніколи не залишить мене саму.

Наші страждання—це випробування нашої віри. Чи повіримо ми в силу, яку Батько дає нам, щоб ми подолали труднощі,—залежить від нас. Ми можемо витратити свої сили на відчай, невіру або ж на молитви до Нього, щоб Він допоміг нам, навчив, як жити в радості. За задумом Бога, як написано в Книзі Мормона: “Люди є, щоб мати радість” (2 Нефій 2:25).

Розумію, що від мене самої залежить, чи зможу я змінити своє життя, чи зможу допомогти й своїм ближнім зробити це. Так приємно, коли щось вдається, і я помічаю теплоту й спокій в очах моїх дітей, онуків, спостерігаю, як хід їхнього життя стає спокійнішим, негаразди долаються не хаотично, у неспокої й наріканнях, а з вірою в те, що на цьому шляху подолання труднощів відчувається рука Небесного Батька. Якщо ми духовно чутливі, Святий Дух торкається нашого серця й направляє нас. Нам, Його дітям, необхідно прислухатися до Його тихих настанов, які ми будемо частіше отримувати, якщо читаємо Священні Писання, молимося, служимо ближньому.

Людина, яка у відчаї, не завжди може все подолати самотужки. Ми можемо втішити її, виявивши увагу,

поділившись позитивними результатами свого духовного пошуку, вселивши надію і нагадавши про силу віри в Спокуту Ісуса Христа. Дивовижно, що важкий досвід, набутий нами під час випробувань, може додати нам сили для нашого подальшого удосконалення, для відчуття радості, зміцнення віри. Мудрість Бога безмежна, Його любов всеохоплююча, і Він щедро дарує її своїм дітям. Ми можемо прожити своє життя в радості, ставши свідками

й учасниками чудес Господа, які вражають змінюють наше життя. Ми розуміємо, що ми—недосконалі, але завдяки євангелії, через молитви, покаяння, причастя ми можемо діяти мудро, чисто й безгрішно.

За два роки, що пройшли після мого хрищення, я оцінила все своє прожите життя. Мене переповнює вдячність тим, хто допоміг мені прийти до істинної віри, до Бога, до святої правди про те, що ми—Його діти, а Він—наш люблячий Батько. ■

Треба старатися жити за Божими законами

Підготувала Анжела Шкварко, Київський Український кіл

Печерський приход

Є люди, приклад яких надихає. На перший погляд може здатися, що вони не зробили нічого особливого, яскравого, але їхнє повсякденне життя, просте й праведне, варте того, щоб ним захоплюватися. Кожного разу, коли я зустрічаю Ольгу Іванівну Шевченко з Харківського приходу Київського колу, відчуваю приплив сил, бажання ставати кращою, удосконалюватися духовно. Я вдячна таким людям за те, що вони, вибравши одного разу свій шлях, не звертають з нього, а йдуть вперед твердим кроком і надихають інших людей йти за ними. Звідки в них ця сила і що допомагає їм будувати своє життя за євангельськими принципами—з цими та іншими запитаннями я, за дорученням редакції, звернулася до Ольги Іванівни.

Анжела Шкварко: Розкажіть, будь ласка, як ви приєдналися до Церкви.

Ольга Іванівна: Я, як Джозеф Сміт, шукала істинну Церкву. Батьки були православної віри, але, як я пам'ятаю, молилися лише у свята. Віра в нашій сім'ї жила, але мені хотілося більше дізнатися про Бога; я

шукала Його, відвідуючи різні церкви. І ось якось моя невістка, Наталія, розказала мені про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів, в яку вона ходить. У мене були сумніви, і щоб більше дізнатися про вчення Церкви, я стала ходити на збори й знайомитися з членами Церкви. Моє серце підказувало мені, що це

саме те, що я шукала. Тут я зустріла однодумців, по-справжньому віруючих людей. Вони різні за віком, освітою, матеріальним становищем, але євангелія міцно об'єднала нас. І я зробила свій вибір, охристівшись у березні 2008 року.

А. Ш.: Ви приєдналися до Церкви вже у зрілому віці. Як складалося ваше життя?

О. І.: Народилась я у багатодітній сім'ї, у батьків було 8 дітей. Батько служив унтер-офіцером у царській армії, був хороброю людиною, побував у полоні, мав поранення. Мама—з дуже релігійної сім'ї, була хормейстером і диригентом у церковному хорі. Під час війни, з 1943 по 1945 рік, я була в полоні, в Австрії. Тяжкий то був час. Працювати доводилося до запаморочення. Але тепер, згадуючи ті роки, я розумію, що вдячна Богу і за ті випробування. На моєму життєвому шляху мені зустрічалися різні люди—і погані, і хороші, однак Бог завжди був зі мною і через хороших людей Він допомагав мені виходити навіть із безвихідних ситуацій. У кінці війни нас визволили американці, і в мене з'явилась можливість поїхати в іншу країну, та я повернулась в Україну. Я люблю свій народ, свою землю.

У 1952 році я закінчила університет і отримала спеціальність хіміка. Довгий час я працювала на хіміко-фармацевтичному заводі, маю авторські права на створення кількох лікарських препаратів.

А.Ш.: Я знаю, що у вас чудова сім'я.

О.І.: Бог дав мені хорошого чоловіка і двох дітей. Зараз я живу

Ольга Іванівна Шевченко

з сином і невісткою. Чоловік помер 31 рік тому. Наш шлюб запечатаний у храмі, і я вірю, що ми обов'язково зустрінемося з ним і будемо разом у вічності. З усіх моїх братів і сестер залишилися тільки ми з братом. Але в нас багато інших родичів. Я рада, що всі ми дуже дружні, і у нас немає суперечок навіть з питань, на які ми дивимося по-різному.

А. Ш.: Чи змінилося ваше життя після хрищення?

О. І.: Я відкрила для себе новий духовний світ. Відчуваю потребу відвідувати недільні збори, приймати причастя і, звичайно ж, спілкуватися з братами і сестрами у приході. Я отримую нові знання завдяки самостійному вивченню Священних Писань, завдяки хорошим

урокам у Недільній школі та нашим чудовим учителям. Намагаюся відвідувати храм, хоча б раз на тиждень. Його благоговійна тиша, спокій, особливий Дух наповнюють мене енергією на весь тиждень.

А. Ш.: Так не буває, щоб усе в житті йшло гладенько. Нам доводиться долати труднощі. Як ви справляєтеся з ними?

О. І.: Не можу похвалитися своїм характером, бо ж за плечима непросте життя. ... Любила покомандувати. Раніше в мене було багато негативу по відношенню до інших людей. Завжди дратували мене ті, хто не хоче працювати. У душі не було милосердя. Розумію, що в багатьох випадках була неправа, але з роками завдяки застосуванню євангельських принципів, мій характер став відшліфовуватися. І тепер ті, хто мене оточують, бачать зміни.

Мені завжди подобалось читати, та, на жаль, два роки тому погіршилися і зір, і слух. Однак завдяки моїм дітям і медицині я відчуваю себе повноцінною людиною. Моя невістка часто читає мені Священні Писання, я слухаю їх та виступи на генеральних конференціях в аудіо-записі. Це завжди надихає й підтримує мене духовно. Люблю слухати гімни. Я розумію, що через мої фізичні немочі Господь випробовує мене, виховує в мене терпіння й смирення. І я упокорююся.

А. Ш.: Які благословення ви бачите у своєму житті?

О. І.: У 2010 році я з невісткою побувала у Фрайберзькому храмі, де зустріла так багато різних людей—з різних країн, але з

однаковими переконаннями. Це було для мене великою радістю відчутти себе частиною великої церковної сім'ї. Незабутньою була й поїздка в Єрусалим, я змогла побувати в місцях, де колись ходив Ісус Христос.

Я вдячна за все, що Бог дає мені в моєму житті. Я вдячна за те, що зараз я можу сказати, що в мене є милосердя, є віра і надія. Я хотіла б, як Алма з Книги Мормона, стати ангелом і проголосувати знання про Христа та євангелію кожній людині.

На жаль, у теперішній час я не можу цього робити так повноцінно, як би мені хотілось. Але я стараюсь при нагоді поділитися своїм свідченням і отриманими знаннями про Спасителя зі своїми однокурсниками, друзями та іншими людьми. Можу сказати, що я щаслива людина. І хоч Сатана час від часу спокушає, я кажу йому: "Ні!"

Наші переконання позначаються на нашому житті. З власного досвіду знаю, що нам усім треба частіше каятися й не повертатися до своїх

помилоч,—і тоді навколо будуть відбуватися великі зміни на краще. Треба старатися жити за Божими законами.

А. Ш.: У 2015 році Ользі Іванівні виповнилося 90 років. У свій день народження вона відвідала храм. Її свідчення—впевнене і непохитне. Її віра робить щасливішою її і оточуючих. Її життя—приклад для нас, бо всі ми бачимо її постійне прагнення стати кращою. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ СВЯЩЕННИХ ПИСАНЬ

Слова Бога

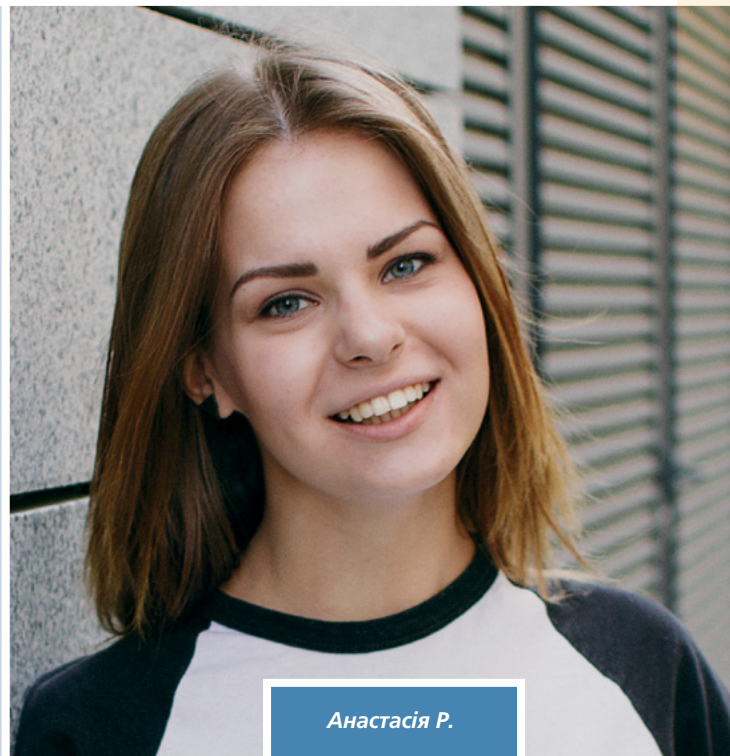
Анастасія Р., Київський Український кіл
Харківський приход

Мене звати Настя, мені 17 років. Я член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів 2 роки. Від часу, коли місіонери подарували мені Книгу Мормона, не проходило й дня, щоб я не читала Священні Писання, і це допомогло мені набутти свідчення про Ісуса Христа й зберігати його.

Один з моїх улюблених віршів у Книзі Мормона—Геламан 5:12: "І ось, сини мої, пам'ятайте, пам'ятайте, що на камені нашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент; так, щоб коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, так, свої стріли у вихорі, так, коли весь його град і його могутня буря вдарить по вас, воно не матиме сили над

вами, щоб втягнути вас до безодні нещастя і нескінченного горя, завдяки каменеві, на якому ви збудовалися, який є надійним фундаментом, фундаментом, що на ньому якщо люди будують, вони не можуть упасти".

Саме Священні Писання вчать про те, Хто є Тим "каменем", Тим "надійним фундаментом", на Якому у нас є можливість будувати своє життя. Священні Писання є в мене вдома, у моєму телефоні, я зберігаю деякі вірші в пам'яті, я читаю Священні

Анастасія Р.

Писання щодня, щоб вивчати їх. Яке це велике благословення—мати можливість у будь-який момент відкрити й прочитати слова Самого Бога! ■

“На вас чекає стільки щастя”

Тетяна Федас, Київський Український кіл

Ново-Дарницький приход

Я з вдячністю й трепетом згадую ті дні, коли служила місіонером повного дня в Київській Українській місії в 2013–2015 роках. Чудеса, які відбувалися зі мною й тими, хто був тоді поряд, надихали мене й продовжують надихати ділитися євангелією.

Старійшина Ренделл Беннетт одного разу сказав: “Аби стати тими, ким ми хочемо стати, треба постійно робити те, що нас до цього наближує”. Мое служіння на місії допомогло мені наблизитися до своєї мрії й стати такою, як хотілось. Тепер я розумію, що без досвіду місії не могла б просунутися так далеко.

Під час свого служіння я познайомилася з чудовою жінкою, яка дуже вплинула на мене і на моє свідчення про місіонерську роботу. Віка (ім'я змінено)—одна з тих, хто вважають себе вірними, але не ходять до церкви. Вона ніколи не виявляла особливого бажання дізнатися більше про Бога. Таких, як вона, багато. Подібні до неї люди, як мені здавалося, можуть взяти брошуру у місіонерів, але ніколи не будуть її читати. Таким було моє перше відчуття, коли я тільки-но познайомилася з Вікою, тому в мене не було великої надії на те, що ми будемо продовжувати й далі зустрічатися з нею, щоб говорити про Бога. Але один з родичів Віки, член нашої Церкви, почав надихати її більше дізнатися про Бога і Церкву. Ми, зі свого боку, продовжували їй дзвонити й зустрічатися з нею. І ось одного разу на запитання:

“Чи хотіли б ви більше дізнатися про Бога?” вона відповіла: “Так”. Я була здивована. Спочатку ми, а потім інші місіонери зустрічалися з Вікою, і ось, через деякий час, у мене з'явилась можливість бути на її хрищенні. Мені важко було повірити в це, але цей день настав.

Після хрищення вона вийшла, щоб поділитися своїм свідченням. Це були слова, які я все ще не чекала почути. Вона говорила про те, як вона вдячна за євангелію, за Церкву і за те, що та з'явилась в її житті. Вона говорила, що знає, що це—істина, і хоче, щоб її діти були з нею в цей день. Вона говорила, що буде старатися продовжувати рости та бути прикладом для своїх дітей. З її очей текли сльози, і з моїх також.

Тоді я усвідомила, як же сильно потрібно рости моїй вірі, бо я не довіряла Богу і не побачила своїм духовним зором, що Віка здатна зрозуміти євангелію. Мені стало ясно, що через нас, місіонерів, Бог готував її до хрищення. І це все змінює. Він знає її серце, Він здатний змінити його. Кожна людина, якою б вона не була до знайомства з євангелією, здатна прийняти її світлі істини та змінитися. Я бачила це диво переміни, я була його свідком.

Буває, що на запитання місіонерів, чи є у нас родичі, які могли б зацікавитися євангелією, ми відповідаємо негативно, вішаючи на них ярлик “до хрищення не готові”. І ось, здобувши цей досвід, я раджу

Тетяна Федас (праворуч)
з напарницею

всім зняти подібні ярлики і дозволити Небесному Батьку привести Його дітей в Церкву Його Сина. А самим нам треба постаратися, щоб стати Його руками в цій роботі—працелюбними й люблячими.

Я вдячна Богу за можливість служити на місії, за можливість познайомитися з Вікою та іншими братами і сестрами, які назавжди залишаться в моєму серці. Що ж до мого особистого зростання, то я підтверджую слова з послання Першого Президентства, надрукованого на початку посібника “Проповідуйте Мою євангелію”: “Господь нагородить і щедро благословить Вас, якщо Ви будете смиренно й молитовно служити Йому. Коли будете служити Його дітям, до вас прийде більше щастя, ніж Ви будь-коли відчували”.

Досвід моєї місії допоміг мені дізнатись, що таке чиста радість, відчута за того, хто, як блудний син, повернувся до Свого Небесного Батька. Це відчуття невимовного щастя. Якщо ви ще не вирішили, чи потрібно служити на місії, я свідчу: цей досвід стане незамінним у вашому житті і благословить вас на всю вічність. ■